

BAISU, KAI SKURDI ŽMOGAUS BUITIS. Baisiau, kai skurdi žmogaus dvasia, bet baisiausia, kai skurdžioje butyje gimsta skurdžios dvasios pagimdyta viską neigianti, naikinanti ir griauianti neapykanta. Pranyks ir ji. Sotūs turčiai, saugodami savo ramybę, nušluos nuo puotos stalo trupinius, kurie kris į ištiestus Skaudžios žemės vaikų delnus. Vaikų, pamiršusių kepamos duonos kvapą, skilandžiu kvepiančios gryčios šilumą, iš kertės į nebūtį iškeliavusius artimųjų portretus ir šventųjų paveikslus, persmelktus žolynų kvapo. Būsime sotūs ir laimingi. Gyvenimas turėjo prasmę, o dabar nenumaldomai įgauna vertę. Tariamoms laisvės, sotumo ir ramybės vertę.

PRIEŠ DAUGELĮ METŲ bažnyčios šventoriuje nufotografavome aklą muzikantą Praną Kontrimą, prašantį išmaldos. Į klausimą, kodėl jis ne prieglaudoje ar aklųjų kombine, atsakė: čia aš LAISVAS. Nuo ko būsime laisvi, kai nemokėsime išsiauginti sau duonos skaudžioje Tėvų žemėje.